

πολλοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτεταμένης αὐτῆς πεδιάδος.

Τὴν τοποθεσίαν τοῦ μεγάλου *Forum*, τὸν λιμένα τῆς πόλεως, τὰς λεωφόρους ὁδούς, τὰ ὑδραγωγεία, τὸν λιμένα Πάνορμον δυνάμεθα ν' ἀνεύρωμεν συμφώνως πρὸς τὰς δοθείσας περιγραφὰς ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, Πausανίου, Πλινίου καὶ ἄλλων συγγραφέων. Τὸ μέγα θέατρον διασώζεται ὡς εὐγενὲς ναυάγιον πρὸς τούτοις τὰ εἰρεπία τοῦ γυμνασίου, σταδίου, ἵπποδρομίου καὶ ἄλλων οἰκοδομῶν οὐκ ὀλίγον τὴν προσοχὴν τοῦ περιηγητοῦ ἐπισύρουσιν. Ἀλλ' ἐκ τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ θαύματός ποτε τοῦ κόσμου, οὐδὲν ἔχον, οὐδὲν σημεῖον διαμένει.

Ὡς ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, εἶχεν ἔκτασιν 425 ποδῶν μήκους καὶ 220 πλάτους. Κατὰ τὸν Φίλωνα ἀνήρχετό τις εἰς τὸν ναὸν διὰ δέκα βαθμίδων, ἀλλ' ἐπειδὴ συνήθως οἱ ναοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀνυψοῦντο ἀπὸ τοῦ ἐδάφους κατὰ τρεῖς μόνον βαθμίδας, αἱ μένουσαι ἐπὶ τὰ δυνατὸν νὰ ὑποτεθῶσιν ὅτι ἀνῆκον εἰς τὸν περίβολον ἐφ' οὗ μεγαλοπρεπῶς ἵστατο ὁ ναός. (Καὶ σήμερον ἐπεκράτησε συνήθεια παρ' ἡμῖν νὰ κτίζωμεν τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἐντὸς εὐθέτων καὶ ἐκτεταμένων περιβόλων, ἐνίοτε μάλιστα καταφύτων ἀπὸ διαφόρων δένδρων καὶ φυτῶν. Εὐτυχῶς ἡ φιλοκαλία τοῦ Ἑλλήνος δὲν ἀπωλέσθη. Ὁ περίβολος τοῦ ἐν Κιρκαγατσίῳ ἀποτεφρωθέντος ναοῦ (1871) τῆς Κοιμήσεως εἶναι θαυμασίας καλλονῆς, εἰ καὶ ὁ ναὸς οὗτος ἐκτίσθη εἰς δεινὰς ἡμέρας). Ὁ ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἦτο Ἰωνικὸς, δέκα στῆλαι κατὰ πρόσωπον καὶ δέκα ἐννέα πλαγίως περὶ τὸν περίβολον ἦν περίστυλον συνιστάμενον ἐξ ἑκατὸν εἰκοσι κίωνων σχηματιζόντων εἶδος τι στοᾶς ἐν' ἣ ἀπετίθεντο τὰ πολυτελέστατα εἶδη τῆς τέχνης τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, καθὼς καὶ οἱ μεγάλοι τῆς πόλεως θησαυροί. Πλησίον τοῦ ἱεροῦ ἄλσους τῆς Ἀρτέμιδος ὑπῆρχε καὶ μικρότερός τις ναὸς ἀνατεθειμένος εἰς τὴν λατρείαν τῆς

Θεᾶς Ἑκάτης (ἰδὲ Ἀχιλλεὺς Τάτιος VIII).

Τοσοῦτος δὲ ἦτο ὁ σεβασμὸς, ὅν ἀπέδιδον πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον ναὸν ἀμφότεραι αἱ ἡπείροι Ἑλλάς καὶ Ἀσία, ὥστε, ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐπερχόμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος κατέστρεψε πάντα τ' ἄλλα οἰκοδομήματα τῆς πόλεως, τοῦ ναοῦ μόνον ἐφείσθη.

Ἐπὶ μίαν καὶ ἐπέκεινα ἑκατονταετηρίδα ἡ πόλις ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἥτταν Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων. Δεινῶς ἐπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τιβερίου καθὼς καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλ' ἔτι μεγαλοπρεπεστέρα ἀνηγέρθη. Ἀντέστη εἰς πολλὰς προσβολὰς διαφόρων ἐπιδρομῶν, ἡ δὲ πτώσις αὐτῆς ἤρξατο κυρίως ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ ὅτε οὗτος ἀπέστειλε τὰς πύλας τοῦ ναοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ τελικὴ δὲ αὐτῆς καταστροφή ἐγένετο ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Γαλλικανοῦ 262 Μ. Χ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ὑπὸ Εὐαγγέλου Χαραλαμπίδου.

## ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΦΡΟΣΥΝΑΙ.

## ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ.

Ἡ χρυσὴ ἄλυσις τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀνῆρτησεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ἰωσήφ εἶναι τὸ πρῶτον παράσημον τὸ ὁποῖον εὐκριῶς μᾶς ἀναφέρει ἡ ἱστορία· ἀλλὰ διὰ τὸν γινώσκοντα τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, τὰ σημεῖα προσωπικῆς διακρίσεως ἦσαν ἐν χρήσει καὶ πρὶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Φαραώ.

Παραδεχθέντες τὴν ἀρχὴν ταύτην, δὲν



Θέλομεν ζητήσει ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὰ πρωτότυπα ἔχνη τοῦ θεσμοῦ καθιδρύσεως ἧτις ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἄρθρου τούτου. Δὲν θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τῶν στεμμάτων ἢ τῶν διαδημάτων ἐκ δάφνης, δρυὸς ἢ μύρτου, δι' ὧν ἐξέφοντο οἱ ἀρχαῖοι· θέλομεν παρχλεῖψαι ὡσαύτως τὰς τιάρας καὶ τὰς σίσυρνas τῆς Ἀνατολῆς, τὰ τιμητικὰ ξίφη, τὰ κινεζικὰ κουμβία, τὰς ἀποκοπείσας κόμας καὶ τὰ ἐξ ὀνύχων τῆς ἄρκτου περιδέραια, δι' ὧν τολίζονται οἱ Ἰνδοί. Οἱ διάφοροι τύποι τῆς ἀνθρωπίνης ματαιοφροσύνης δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὑπῆρξαν ἀναμφιβόλως τόσον ποθητὰ εἰς τοὺς φέροντας αὐτὰ, ὅσον εἶναι οἱ ἀστέρες καὶ αἱ περισκελίδες εἰς τοὺς νέους Εὐρωπαίους· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι τρόπον τινὰ τοπικὰ συμβεβηκότα, δὲν συνδέονται μετὰ τοῦ μεγάλου συστήματος τῶν διεθνῶν ματαιοφροσυνῶν ἃς περιεγράψαμεν ἐν προηγούμενῳ τινὶ φυλλαδίῳ.

Ἡ σημερινὴ σημασία τῆς λέξεως παράσημον περιορίζεται, ὡς ἕκαστος γινώσκει, εἰς τὰς ταινίας, σταυροὺς καὶ ἀριστεία· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐννοια κατήντησε τοσοῦτον περιορισμένη, ἐὰν οἱ διάφοροι διακριτικοὶ στολισμοὶ τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι φέρουσιν ὡς ἐμβλήματα προσωπικῆς ἀνδρείας ἢ εὐνοίας μονάρχου ἀντικατεστάθηνσαν σήμερον ὑπὸ μικροῦ ἀριθμοῦ σημείων, ἢ χρήσις τῶν σημείων τούτων δὲν ἡλαττώθη, ἀπεναντίας ἀπέκτησεν εἰς τὰ νεώτερα ἥθη μεγάλην σημασίαν. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἀντὶ νὰ μείνωσιν ὁ κλῆρος μικροῦ ἀριθμοῦ προνομιοῦχων, τὰ παράσημα ἔγειναν προσιτὰ τοῖς πᾶσι καὶ ὅτι ἡ ἀμιλλα, ἣν διεγείρουσιν, ἡύξησεν, ἀναλόγως τῆς εὐκολίας ἧτις ὑπάρχει ὅπως τὰ ἀπολάβῃ τις. Ἐκτὸς τούτου, δέον νὰ παρατηρήτῃ τις ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς καθιερώθη ἡ συνήθεια ν' ἀποδίδῃ τις τὴν ἀμοιβὴν τούτην εἰς τὴν ἀξιαν, τὸ ποσὸν τῶν ἀμοιβῶν ἡύξησεν ἐπίσης καθότι ἐπληθύνθησαν σήμερον εἰς ὅλας τὰς σφαίρας. Στρατιωτικὴ τέχνη, ἡθικαὶ ἀρεταί, φιλολογία, ἐπιστήμη, ὡραῖα τέχναι, βιομηχανία προσφέρουσιν ἀμιλλαν ἄνευ προηγούμε-

νων ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ. Ὁ αὖξων ἀριθμὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν ἀπῆτει ἀναμφιβόλως ἀνάλογον αὕξησιν ἀμοιβῆς. Ταῦτα πάντα ἐν ἀρχῇ δὲν εἶναι ἴσως λίαν ἀξιόπαινα, ἡμεῖς ὅμως ἀναφέρομεν ἐνταῦθα γεγονότα πασίγνωστα. Θὰ ἦτο βεβαίως ὠραιότερον νὰ βλέπῃ τις λαὸν ἐξασκοῦντα ἀμισθὶ τὴν ἀρετὴν καὶ πρεσβεύοντα ὅτι ἡ ἀρετὴ φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἀμοιβὴν καὶ ὅτι ἡ προσφορὰ ἀμοιβῆς τινος διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ὑβρις. Πλὴν τὰ πράγματα ἔλαβον σήμερον ἄλλην φάσιν. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκτελοῦσι τὸ καθήκον των διότι εὐρίσκουσι ὠφέλειάν τινα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία τῶν διακριτικῶν ἀμοιβῶν κατήντησε κέντρον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ, θὰ ἦτο τῷ ὄντι ἀνεσις νὰ τὰς ἀφαιρέσῃ τις. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς χώρας, καὶ μολονότι ἡ μανία τῶν παρασήμων ἦτο ἐν χρήσει μόνον εἰς τινὰ κράτη τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, σήμερον ἐκτείνεται καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ἡ δὲ Ἀγγλία ἔκαμε τὸ πρῶτον βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ, καθιερώσασα τὸ παράσημον τοῦ Λουτροῦ διὰ τοὺς πολιτικούς ἄνδρας.

Τὸ σύνολον τοῦτο τῶν παρασήμων εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀμετατρέπτου βεβαιότητος μεθ' ἧς τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σπεύδει πρὸς τὴν ματαιότητα. Ἡ ἱστορία αὐτῶν ἀποδεικνύει ὅτι ὅσον εὐγενῆς καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ αὐτῶν, δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως ν' ἀποφύγῃσι τὸ ἀναπόφευκτον τοῦτο ἐξαγόμενον. Καθιδρυθέντα μὲ σκοπὸν ἱερὸν, φιλανθρωπικὸν ἢ πολεμικὸν τὰ τάγματα τῶν ἵπποτῶν ἔληξαν τέλος εἰς τεμάχιον ταινίας. Ὅσον ἀμέριμνοι καὶ ἂν ᾖναι οἱ νεώτεροι ἵπποται διὰ τὴν ἐνδοξὸν αὐτῶν καταγωγὴν εἶναι ἐπάναγκες νὰ ἐξετάσωμεν τὴν πηγὴν ὅπως ἐννοήσωμεν τὴν μεταβολὴν καὶ ἴδωμεν πῶς τοιαύτη ἀρχὴ ἔλαβε καὶ τοιοῦτο τέλος. Ἡ παλινδρομικὴ αὕτη ἀναθεώρησις θέλει μᾶς δείξει ὅτι τὰ ἵπποτικά τάγματα παρουσίασαν τρεῖς συνεχεῖς φάσεις, τὰς φρατρίας αἵτινες ἦσαν συγχρόνως μοναστι-



καὶ καὶ στρατιωτικαί, τὰ μεγάλα ἀριστοκρατικὰ τάγματα, προσιτὰ εἰς ὀλίγους μόνον, τέλος τὸ σημερινὸν σύστημα τῶν ἀνταρμιπτικῶν παρασῆμων. Τὰ δύο τελευταῖα κάπως συγχέονται ἀναμεταξύ των, ἐνῶ τὸ πρῶτον σχηματίζει ἰδιαιτέραν περιόδον, ἡ μελέτη τῆς ὁποίας παρέχει τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον.

Ὑπάρχουσι σπουδαῖοι χρονογράφοι ἰσχυρίζομενοι ὅτι τὸ τάγμα τοῦ Ἀγίου Τάφου εἶναι τὸ πρῶτον ἰδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων τὸ ἔτος 69· ἄλλοι στηριζόμενοι, ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρουσιν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀρνοῦνται τὴν ἱδρυσιν ταύτην καὶ διατείνονται ὅτι ὁ ἀληθὴς δημιουργὸς τῆς ἱερᾶς καθιδρύσεως τῶν ἵπποτῶν ὑπῆρξεν Ἰωάννης ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ἰδρύσας τὸ τάγμα τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου τὸ 370. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι περιγράφουσι μάλιστα τὴν στολὴν τῶν ἵπποτῶν, ἣτις ἦτο μαύρη μὲ σταυρὸν κυανοῦν περιβεβλημένον διὰ χρώματος ἐρυθροῦ· ἡ σημαία αὐτῶν ἦτο κεκοσμημένη διὰ λέοντος φέροντος τὸν σταυρὸν ἐν τῷ δεξιῷ αὐτοῦ ποδί. Τρίτη τις σχολὴ ἀποκρούει τὸν αἰθιοπικὸν τοῦτον μῦθον καὶ ἀποδίδει εἰς τὸν Κλόβιν τὴν ἱδρυσιν τοῦ πρώτου ὅλων τῶν ταγμάτων, δηλαδὴ τῆς ἁγίας Δηκῦθου εἰς ἀνάμνησιν τῆς βαπτίσεως αὐτοῦ. Ἀκολουθῶς ἔρχονται τὰ συναξάρια τῶν ἵπποτῶν τῆς κυκλικῆς τραπεζῆς καὶ τὰ ἰδρυθέντα τάγματα ὑπὸ Καρόλου Μαρτέλου καὶ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὑπὸ Γαρσία τῆς Ναβάρρης καὶ ὑπὸ ἑξ ἄλλων ἵπποτῶν. Ἡ ἱστορία ἀπορρίπτει ὅλα τὰ διηγήματα ταῦτα ὡς μυθώδη καὶ ἀποφαίνεται ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ τάγματα τῶν ἵπποτῶν δὲν ὑπῆρξαν πρὶν τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος. Ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἄρχεται ἡ μυθιστορία τοῦ λευκοῦ ἐκείνου σταυροῦ ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἔμβλημα τῶν Μοναχῶν Νοσοκόμων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀλλόκοτον μίγμα θριάμβων καὶ καταστροφῶν, πλούτου καὶ ἐνδείας, δόξης, καὶ πένθους,

τὸ ὁποῖον μετὰ ἑκτῶ αἰώνων μάχας καὶ περιπετείας, ἐτελείωσε διὰ ταινίας ἐξ αὐγαυστοῦ μαύρου χρώματος.

Τὸ ἔτος 1048, ἐνῶ διετέλει καλὴ τῆς Αἰγύπτου καὶ Παλαιστίνης [ὁ Μονασὲρ Βιλλὰχ, πλούσιοι τινες ἔμποροι τῆς Ἀμάλης ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ καθιδρῶσωσιν ἄσυλόν τι διὰ τοὺς λατίνους προσκυνητὰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τοὺς ἱεροὺς τόπους. Οἱ ἄξιοι οὗτοι χριστιανοὶ ἔκτισαν δι' ἐξόδων τῶν δύο νοσοκομεῖα ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος καὶ παρέδωκαν αὐτὰ εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Βενεδίκτου, οἵτινες ἀφιερώθησαν εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν καὶ εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν πτωχῶν. Χάρις εἰς τὸν ζῆλον τῶν καλῶν τούτων κληρικῶν, ἡ κληροδοσία αὕτη ἔλαβε μεγάλην ἀνάπτυξιν καὶ μετὰ πενήτηκοντα ἔτη προήγετο πληρέστατα, ὅτε οἱ σταυροφόροι ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ 1099. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πλούσια δῶρα ἐπεσπρεύθησαν ταχέως ἐπὶ τῆς ἱερᾶς καθιδρύσεως. Ὁ Γοδεφρίδος τοῦ Βουλλῶν ἐδώρησεν εἰς τὸ τάγμα τὴν κυριότητα τοῦ *Montboise* εἰς Βραβάντην. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι δωρηταὶ καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἔτων οἱ μοναχοὶ Νοσοκόμοι ἔγειναν κύριοι πολλῶν κτημάτων καθ' ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης. Πολλοὶ ἐκ τῶν γεναιότερων σταυροφόρων δελεασθέντες ὑπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς εὐγενεὸς ταύτης καθιδρύσεως κατετάχθησαν μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος. Πέτρος ὁ Γεράρδος, ὅστις ὠνομάσθη πρωτοστάτης τοῦ τάγματος, γενόμενος κύριος μεγάλης περιουσίας, ἀπεφάσισε νὰ καστήσῃ τὴν κοινότητα ταύτην τακτικὸν τάγμα ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦς τινες κανόνας. Ὡς ἀρχηγὸς τῶν νέων αὐτοῦ μοναχῶν ἔλαβεν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων μαῦρον ράσον μετὰ λευκοῦ σταυροῦ ἐξ ἑκτῶ αἰχμῶν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πλευροῦ τοῦ στήθους. Τὸ 1413 ὁ πάπας Πασχάλης Β' ἐπεκύρωσε δι' εἰδικῆς βούλας τὴν καθιδρυσιν τοῦ τάγματος τούτου. Μετὰ



δὲ τὴν θάνατον Πέτρου τοῦ Γεράρδου διεδέχθη αὐτὸν ὁ Ραϋμόνδος δὲ Ρουτ, δελφίνιος ἱππότης, ὅστις πληγωθεὶς βαρέως εἰς τὴν πολιτορκίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ νοσηλευθεὶς ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἀπεφάσισε χάριν εὐγνωμοσύνης νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν ἀδελφότητα. Ὁ Ραϋμόνδος οὗτος λίαν περιπαθῶς διακείμενος πρὸς τὰ πολεμικὰ, κατέπεισε τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ ὅπως λάβωσι τὰ ὅπλα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος. Ἐπομένως, ἐκτὸς τῆς ὑποταγῆς, τῆς ἐνδείας καὶ τῆς σωφροσύνης, προσετέθη εἰς τὸν κανονισμόν τῶν Μοναχῶν Νοσοκόμων ἡ ὑπεράσπισις τῆς πίστεως διὰ τῶν ὅπλων. Τοιοῦτοι στρατιῶται, πλήρεις πίστεως καὶ ἀνδρίας, ἀπεδείχθησαν λίαν ὠφέλιμοι καὶ ὁ Βαλδουῖνος ἐδέχθη ἀσμένως τὴν συνδρομὴν τῶν ὅπλων τῶν. Ὁ Πάπας ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς νέον πολίτευμα καὶ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σύστασις τῶν ἱπποτικῶν ταγμάτων.

Ὁ ἀββᾶς Βερτώ ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρείου Ραϋμόνδου, οἱ ἱππῶται τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ὤφειλον νὰ ὑποστῶσι σκληρὰς δοκιμασίας. Ἡ ἀνδρεία αὐτῶν δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμποδίτῃ τὴν παράδοσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Μετὰ τὴν ἄλωσιν ταύτης ὑπὸ τοῦ Σαλαδίνου, οἱ ἱππῶται τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἐγκαταλείψαντες διὰ παντὸς τὸ νοσοκομεῖον, ἀπεσύρθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς Μεργά, ἀκολούθως εἰς Πτολεμαῖδα τὸ 1191. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤρχισαν αἱ φιλονεικίαι αὐτῶν μετὰ τῶν Ναϊτῶν. Τὸ τάγμα τοῦτο ἐσυστήθη τὸ 1118 πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν εἰς τὴν ἁγίαν γῆν ἀπερχομένων προσκυνητῶν κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν. Οἱ ἱππῶται τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, μαλονότι πλουσιώτατοι, μέγα ἐφρόνουν ἐπὶ ταῖς 19,000 μοναῖς τὰς ὁποίας τὸ τάγμα τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου κατείχε τότε ἐν Βυρώπῃ. Αἱ δύο κοινότητες ἦλθον τότε εἰς διαπληκτισμοὺς, καὶ ἀφοῦ ὁ Πάπας κατεδίκασεν ἀμφοτέρας, τὰ μέλη αὐτῶν ἔπαυσαν ν' ἀλληλοσφάζονται. Τῆς συγκρούσεως ταύτης κατευνασθείσης ἠγέρθη ἐτέ-

ρα μετὰ τοῦ Τευτονικοῦ τάγματος, ἰδρυθέντος τὸ 1190. Ἐντοσοῦτῳ ὁ πόλεμος μετὰ τῶν ἀπίστων δὲν εἶχε παύσει. Τὸ 1242 οἱ Κορασμίνοι, ἐλθόντες ἐκ τῶν πεδιάδων τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἐνίκησαν τὸν χριστιανικὸν στρατὸν πλησίον τῆς Γάζης. Ἐκ τῆς τρομερᾶς ταύτης καταστροφῆς ἐπέζησαν μόνον δεκαεὶς νοσοκόμοι οἵτινες προσέφυγον ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Πτολεμαίδος. Εἰς ἱστορικὸς Ἀγγλος, ὁ ταγματάρχης Πόρτιρ, περιγράφει οὕτω τὴν εἰσβολὴν τοῦ βαρβάρου τούτου ἔθνους. «Οἱ Κορασμίνοι ἐπλημύρηνσαν τὴν ἐπαρχίαν ὡς θάλασσα ἀκρίδων, καταστρέφοντες πᾶν τὸ προστυχὸν, μὴ ἀφίνοντες ὅπισθεν αὐτῶν εἰμὴ ἐρείπια καὶ σφαγὰς. Ἡ εἰσβολὴ αὐτῶν ὁμοιάζει τὴν διάβασιν τοῦ ἔξολοθρευτοῦ ἀγγέλου.»

Τὰ πράγματα εἶχον οὕτω μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐβδόμης σταυροφορίας. Οἱ μοναχοὶ νοσοκόμοι καὶ οἱ Ναῖται ἐπωφελήθησαν τότε τῆς ἀνγκωχῆς ἧτις συνωμολογήθη μετὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ὅπως ἀνανεώσωσι τὰς φιλονεικίας αὐτῶν. Μετὰ τινὰς ἀψιμαχίας συνεκροτήθη μεγάλη μάχη τὸ 1259 μεταξὺ τῶν δύο ταγμάτων. Ὁ λευκὸς Σταυρὸς τοσοῦτον ὑπερίσχυσε τοῦ ἐρυθροῦ, ὥστε μόλις ἔμεινεν εἰς Ναῖτης ἵνα ἀναγγείλῃ τὴν εἰδησιν τῆς σφαγῆς ταύτης. Τὸ 1287 ἤρχισεν ἡ τελευταία μάχη τὴν ὁποίαν τὸ τάγμα τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἔμελλε νὰ συνάψῃ ἐν Παλαιστίνῃ. Οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν ἀλλεπαλλήλως ὅλας τὰς ὁχυρὰς θέσεις ἃς κατείχον οἱ χριστιανοὶ καὶ τέλος ἐπολιορκήσαν τὴν Πτολεμαῖδα, τελευταῖον προπύργιον τῶν χριστιανικῶν ταγμάτων. Ἡ Πτολεμαῖς φαίνεται ὅτι ἦτο προσωρισμένη κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ ὑποστῇ τὴν θείαν ἐκδίκησιν ἕνεκεν τῆς κακίας τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ἡ πολυτέλεια εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε εἶχον ὑάλινα παράθυρα εἰς τὰς οἰκίας των. Αἱ γυναῖκες ἦσαν γνωσταὶ διὰ τὴν κουφότητα τῶν ἡθῶν αὐτῶν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ κακὴ φήμη τῆς πόλεως ἐπρομήνυεν ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας



εἶχε φθάσει. Ἡ ὑπεράσπισις ὑπῆρξε διεξοδική καὶ πεισματώδης, τέλος τὴν 48 Μαΐου 1491, ἀφοῦ 60,000 ἄνδρες ἀπώλεσθησαν, οἱ ἄπιστοι εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν κατασφάζοντες γυναῖκας καὶ παῖδια. Μόλις ὁ Ἰωάννης δὲ Βιλλιέρ, ὁ εἰκοστός πρῶτος μαΐστωρ τοῦ τάγματος, ἤδυνήθη νὰ φύγῃ εἰς Κύπρον μετὰ μικροῦ ἀριθμοῦ ἱπποτῶν. Οὕτως ἐληξεν ἡ πρώτη περίοδος τῆς ἱστορίας τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ὁ Ἑρρίκος Λουζινιάνος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, ἐδέχθη τὰ λείψανα τοῦ τάγματος μετὰ φιλικῆς περιποιήσεως παραχωρήσας εἰς αὐτοὺς ὡς διαμονὴν τὴν Λεμεσόν.

Οἱ μοναχοὶ Νοσοκόμοι ἤρχισαν πάραυτα νὰ ἐπανορθώσωσι τὰς δυστυχίας των. Κύριος αὐτῶν σκοπὸς ἦτο νὰ σχηματίσωσι στόλον δι' οὗ ἤθελον δυνηθῇ νὰ καταδιώξωσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν διὰ θαλάσσης. Τῷ ὄντι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν ἐκυρίευσαν πολλὰ ἐχθρικά πλοῖα καὶ ἀπέκτησαν ἱκανὴν περιουσίαν.

Ἐντούτοις ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς νέας ταύτης εὐτυχίας, ἡ πειθαρχία τῆς τάξεως δὲν ἐβράδυνε νὰ χαλαρωθῇ· τὰ ἦθη τῶν ἱπποτῶν κατήντησαν λίαν διεφθαρμένα, αἱ δὲ μᾶλλον ἐλλειναὶ ἱστορίαι ἐκυκλοφόρουν ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ πράξεων αὐτῶν. Τὸ τάγμα ἤρχισεν ἐν μέρει νὰ περιορίζῃ τὴν ἀκολασίαν ταύτην, ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς ἱππότης ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπέκεινα τῶν τριῶν ἱππων, τὰ δὲ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ κοσμήματα ἀπηγορεύθησαν ὁλοτελῶς. Οἱ δανειζόμενοι ὑπέκειντο εἰς τὰς αὐστηροτέρας ποινάς. Πλὴν ὅλα τὰ διατάγματα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ ἄξιοι πολεμισταὶ δὲν ἐσέβοντο ποσῶς τὰ ταξίματα ἐνδείας, σωφροσύνης καὶ ὑπακοῆς ἃτινα εἶχον κάμει. Ἀντὶ τούτων ἐξετέλουν ὀρησκειτικῶς τὴν ὑπόσχεσιν νὰ πολεμοῦν τοὺς ἀπίστους ἀποκτήσαντες σχεδὸν τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Μεσογείου. Ἀπεπειράθησαν μάλιστα νὰ εἰσβάλουν τὸ 1303 εἰς Παλαιστίνην, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν. Ἐτρεψαν τότε τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς των πρὸς τὴν Ρόδον ἥτις, καίτοι ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, κατεῖχε τοπικὴν κυβέρνησιν σύμμαχον τῶν Σαρακηνῶν. Ἡ τελευταία αὐτῇ αἰτία ἦτον ἱκανὴ ὅπως δικαιώσῃ τὴν κατάκτησιν νήσου τοσοῦτον καλῶς τοποθετημένης ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις τῶν ἐργασιῶν ἐναντίον τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς ὁποίας οἱ Νοσοκόμοι ἐπεθύμουν τὴν κατάκτησιν ὅπως στήσωσιν ἐνταῦθα τὴν ἐδραν των. Ἐπεχείρησαν λοιπὸν τὴν κατάκτησιν ταύτην καὶ μετὰ πολλὰς ἀγónους προσπαθείας, ἐπὶ τέλους ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν τῆς Ρόδου τὴν 13 Ἀπριλίου 1309. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι πολλοὶ ἱππῶται εἰσέδυσαν εἰς τὰ τεῖχη μετρημεισμένοι ὡς πρόβατα καὶ ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ εἰσῆλθον ἔρριψαν τὰ δέρματά των καὶ ἤνοιξαν τὰς θύρας εἰς τοὺς ἀδελφοὺς των.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν Νοσοκόμων ἤκμαζεν οἱ ἐφάμιλλοι αὐτῶν Ναῖται κακολογούμενοι καὶ καταδιωκόμενοι ἐξαλείφοντο βαθμηδὸν ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου. Οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης προσενέμοντο τὰ λάφυρά των ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἔλαβε τὸ μέρος του. Ἡ αὐξήσις αὕτη τῶν φόρων ἐχρησίμευσεν ὅπως ἐπανορθώσωσι τὰ ὀχυρώματα τῆς Ρόδου, πλὴν ὁμως τελειώσωσιν αὐτὰ, οἱ ἱππῶται προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων εἴτινες δὲν ἤθελον νὰ λάβωσι ρίζας ἐν τῇ νέᾳ αὐτῶν διαμονῇ. Αἱ προσπάθειαι τῶν Τούρκων ἐναυάγησαν. Τότε ἤρχισε νέα περίοδος ἡσυχίας διαρκούσης τῆς ὁποίας ἡ θαλάσσιος ἰσχύς τῶν κατακτητῶν τῆς Ρόδου κῦξῃσεν ἀπ' ἑτορ εἰς ἑτορ καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ἐμπορικὴ εὐδαιμονία τῆς πόλεως των. Τοσαύτη δόξα καὶ πλοῦτος δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀπαδῶν. Οἱ υἱοὶ τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Εὐρώπης ἐφιλοτιμοῦντο νὰ φέρωσι τὸν λευκὸν Σταυρὸν, καὶ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν ἱπποτῶν τῆς Ρόδου, ἰδρυθὲν τὸ 1313, ἀπέκτησε μεγάλην δύναμιν καὶ ἐπιρροήν.



Ὁ ἐνδοξος μαίετωρ Ἡλίας δὲ Βιλνέβ διαιρέσας τὸ τάγμα εἰς πέντε γλώσσας, τὴν γαλλικὴν, ἰταλικὴν, ἀραγωνικὴν, γερμανικὴν καὶ ἀγγλικὴν, ἔκτισε νέα νοσοκομεῖα, ὥπλισε πολλὰς τριήρεις, καὶ διὰ τῆς ἀξίας αὐτοῦ διευθύνσεως κύβησε ἐπαισθητῶς τὰ εἰσοδήματα τῆς ἐνδόξου ἀδελφότητος. Ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βιλνέβ ἤκμασεν, ὁ Θεοδόσιος δὲ Γοζὸν ὅστις ἐφόνευσε τὸν περίφημον δράκοντα τῆς Ῥόδου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγύμνασε τὸν ἵππον του καὶ τοὺς κύνας του, ὡς λέγει ἡ παράδοσις, ἐπὶ ξυλίνου τινὸς δράκοντος, ἕνεκεν τούτου ἔλαβε καὶ τὴν προσωυμίαν τοῦ «*extinctor draconis*». Ἐκλεχθεὶς πρωτοστάτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βιλνέβ, ὁ Γοζὸν ἐπολέμησε γενναίως ἐναντίον τῶν Τούρκων.

Ἡ πτώσις τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας ἔσχε λυπηρὰς συνεπείας διὰ τὰ τάγμα. Γενόμενος κύριος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453 ὁ Μωάμεθ Β'. ἔστρεψε τὰ νικηφόρα αὐτοῦ ὅπλα ἐναντίον τῆς Ῥόδου τὸ 1480. Ὁ Πέτρος δ' Ὁβουσὼν 38 πρωτοστάτης ἀντέστη γενναίως εἰς τὰς προσβολὰς αὐτοῦ. Μετὰ δὲ πολιορκίαν ὀγδοήκοντα ἐννέα ἡμερῶν κατέστρεψεν ὁλοτελῶς τὴν τουρκικὸν στρατόν. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία ἐπιτυχία τῶν ἱπποτῶν τῆς Ῥόδου. Τὸ 1522 ὁ Σουλεϊμάνος διέβουθεν ἐναντίον αὐτῶν τρομερὰν ἐκστρατείαν. Αἱ ἥρωϊκαί προσπάθειαι τοῦ *Williers de l' Isle-Adam*, ἑνὸς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τῆς ἐποχῆς του, δὲν συνετέλεσαν εἰμὴ νὰ ἐπεκτείνωσι τὸν ἀγῶνα. Μετὰ πεισματώδη ἀντίστασιν ἑξ μηνῶν ἠναγκάσθη νὰ παραδῇ, οἱ δὲ ἱππῶται μετοίκησαν πρὸς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην. Διατρέξαντες ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἀπῆλυσαν παρὰ τοῦ Καρόλου τοῦ Ε'. τὴν κατοχὴν τῆς νήσου Μελίτης. Ἀφοῦ ἐγκατεστάθησαν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ οἱ ἱππῶται ἤρχισαν νὰ ἐγείρῳσι φρούρια, τὰ δὲ πλοῖα αὐτῶν ἀνεφάνησαν εἰς τὰς θαλάσσας ὅπως καταδιώξωσι τοὺς πειρατὰς τῆς Βαρβαρίας.

Τοιαύτη ἀπροσδόκητος ἐξέγερσις διήγειρε τὴν ὀργὴν τοῦ Σουλεϊμάνου. Ἐνόμισεν ὅτι εἶχε καταστρέψει τὸ τάγμα ἐξωθήσας αὐτὸ ἐκ τῆς Ῥόδου. Ἐντούτοις ἐδίσταζε νὰ πολιορκήσῃ τὴν Μελίτην καὶ ἔσως ἤθελε παραιτηθῇ τοῦ σχεδίου τούτου, ἐὰν οἱ νέοι κύριοι τῆς νήσου δὲν διενεούνητο νὰ κυριεύσωσι τριήρη φορτωμένην πολύτιμα ἐμπορεύματα διὰ τὰς γυναικας τοῦ χαρεμίου του.

Εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην, λέγει ὁ ὑποκόμης Βιλνέβ Βαργεμόντ εἰς τὰ μνημεῖα αὐτοῦ τῶν μεγάλων πρωτοστατῶν τῆς Ἰερουσαλὴμ, τὸ πᾶν συνεκινήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· οἱ ἀγάδες, οἱ ἱμάμιδες καὶ αὐτοὶ οἱ μουφτίδες ἐκραύγαζον ἐκδικησιν· αἱ ὀδαλίσκοι ἠσπάζοντο τὰ γόνατα τοῦ Σουλεϊμάνου, ὁ δὲ πόλεμος ἀπεφασίσθη.

Στόλος ἐξ ἑκατὸν ἐνενήκοντα τριῶν πλοίων φέρων 48,000 πολεμιστὰς ἐστάλη ἐναντίον τοῦ τάγματος, ὁ δὲ πόλεμος ἤρχισε. Τὰ δύο ἔθνη ἀντεφιλοτιμοῦντο τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ βιοπραγίᾳ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐφευρέσεων διηγοῦνται ὅτι ὁ μέγας μαίετωρ Λαβελὲτ ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς τῶν τούρκων αἰχμαλώτων καὶ τὰς ἔρριπτεν, ἐν εἰδῇ ὀβουσίων, εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον. Σῶμα κολυμβητῶν, δι-οργανισθὲν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου δὲ Μόντε, ἐπεριφέρετο ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ λιμένος. Ἐφωδιασμένοι μὲ ἐγχειρίδια, οἱ τολμηροὶ οὗτοι ἄνδρες ἐρρίπτοντο ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ τοὺς ἐφόνευον ἀνηλεῶς. Ἡ ἀντίστασις ὑπῆρξε τοσοῦτον πεισματώδης ὥστε, μετὰ τριῶν μηνῶν ματαίας ἐφόδους καὶ τρομερὰς σφαγὰς, ὁ ὀθωμανὸς στρατηγὸς Μουσταφᾶς, ἄνθρωπος λίαν ὀξύχολος, ἐρρίφθη τρίς ἐκ τοῦ ἵππου του ἐν στιγμῇ παραφροσύνης. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη καὶ δὲν ἔμεινον πλέον ἐκ Μελίτης εἰμὴ 600 ἄνδρες ἐκ τῶν 9000 οἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν ἀρχικὴν φρουράν, στόλος ἰσπανικὸς ἤλθεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς πόλεως, οἱ δὲ Τούρκοι ἦσαν τὴν πολιορκίαν ἀφοῦ ἀπώλεσαν



30,000 στρατιώτας. Ἀμα ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν, ὁ πρωτοστάτης ἀνωκοδόμησε τὰ τείχη καὶ ἔκτισε νέαν πόλιν ἣτις φέρει εἰσέτι τὸ ὄνομά του « Λαβαλέττα ». Κυβερνήσας συνετῶς τὴν νῆσον ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀπέθανε πλήρης δόξης, ἀφῆτας κατόπιν αὐτοῦ τὴν φήμην ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἐνδοξότερος πολεμιστὴς καὶ ὁ εὐσεβέστερος ἱππότης τοῦ 16 αἰῶνος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαβαλέτου ἔπαυσε καὶ ἡ δόξα τοῦ τάγματος τῆς Μελίτης. Ἡ διχόνοια ἤρχισε βαθμικῶς νὰ εἰσχωρῇ μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν, ἡ δὲ γαλλικὴ ἐπανάστασις ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ρωσσίας. Ὅτε δὲ ὁ Βοναπάρτης ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον, ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος Α' ἐκηρύχθη πρωτοστάτης τοῦ τάγματος τῆς Μελίτης. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ αὐτοκράτορος τούτου, ὁ Ἰωάννης δὲ Τομάζη ἔλαβεν ἐπὶ ἑψηλῷ ὀνόματι τὸν τίτλον τοῦ πρωτοστάτου καὶ ἐτελεύτησεν εἰς Σικελίαν χωρὶς ποτὲ νὰ λάβῃ κατοχὴν τῆς θέσεώς του. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ ἐβδομηκοστὸς πρῶτος καὶ τελευταῖος ἀρχηγὸς τῶν μοναχῶν Νοσοκόμων.

Διαρκοῦντος τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου κατὰ τὸ 1870, δύο λευκοὶ σταυροὶ ἐξ ὀκτὼ αἰχμῶν, ἐπισήμως ἀναγνωρισθέντες ὑπὸ τῆς Ρώμης, ἐφάνησαν εἰς τὰ κίνητὰ πρωσσικὰ νοσοκομεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους δύο ἁγγλῶν καθολικῶν. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία δημοσία ἐκδήλωσις τῶν ἐνδόξων παρασήμων τῆς Ἱερουσαλὴμ, Ρόδου καὶ Μελίτης.

Τ' ἄλλα στρατιωτικὰ τάγματα ἔχουσι παρελθὼν ὀλιγώτερον ἔνδοξον. Διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας λίαν διακεκριμένας· εἰς τὰ τάγματα τὰ σχηματισθέντα ἐν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ σχεδὸν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν δι' ὃν συνέστησαν καὶ οἱ μοναχοὶ νοσοκόμοι, καὶ εἰς τὰ συγχρόνως ἱδρυθέντα τάγματα ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ. Ἡ πρώτη τάξις περιλαμβάνει τοὺς Ναΐτας, τοὺς Τευτονικοὺς ἱππῶτας καὶ τοὺς ἱππῶτας τοῦ Ἀγίου Λαζάρου ἢ δευτέρα τὰς ἀδελφότη-

τας (φρατρίας) τῆς Καλατράβας, τοῦ Σαντιάγου, τῆς Ἀλκαντάρας, ἀποκλειστικῶς ἀνηκούσας εἰς τὴν ἰβηρικὴν γερόνησον. Πάντα τὰ καθιδρύματα ταῦτα ἐδημιουργήθησαν μὲ σκοπὸν νὰ πολεμήσωσι τοὺς Σαρακηνοὺς.

Τὸ 1118 ἐννέα ἱππῶται γάλλοι ἱδρυσαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα « ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ » εὐσεβῆ τινὰ ἐταιρίαν ὅπως προστατεύσωσι τοὺς προσκυνητὰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸν Ἅγιον Τάφον. Ὁ Βαλδουῖνος προσδιώρισεν εἰς αὐτοὺς ὡς διαμονὴν οἰκίαν τοποθετημένην πλησίον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μελῶν ἐπέτρεψε μετ' οὐ πολὺ εἰς αὐτοὺς νὰ συγκροτήσωσι τάγμα τακτικόν, τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν τὸ λευκὸν ῥάσον καὶ ὁ ἐρυθρὸς σταυρὸς. Ἡ φήμη αὐτῶν διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Ἐνομιζόντο παρὰ πάντων ὅτι εἶχον « τὴν γλυκύτητα τῶν προβάτων καὶ τὸ θάρρος τῶν λεόντων », πλὴν ἔλαβον τὴν δυστυχίαν νὰ γίνωσι πλούσιοι καὶ ἡ μᾶλλον ἀξιολύπητος ἀκολασία διεδέχθη τὴν ἐγκράτειαν αὐτῶν. Ἡ παροιμία νὰ πίνῃ τις ὡς Ναΐτης χρονολογεῖται ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Τρομερὰ συμμαχία ἀνεχαίτισεν αἰφνης τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δυνάμεως ταύτης ἣτις εἶχε καταντήσει ἐπίφοβος. Καταδικασθέντες συγχρόνως ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης, οἱ ἱππῶται τοῦ Ναοῦ ἀπωλέσθησαν θύματα σκληρότητος λίαν ὑπερβολικῆς διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἡ ἀδελφότης τοῦ Ἀγίου Λαζάρου καθιδρύθη τὸ 1119 μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιμελῇται τοὺς λεπρούς. Τὰ μέλη αὐτῆς διακρινόμενα δι' ἐνὸς πρασίνου Σταυροῦ ἀπέκτισαν ἐπίσης πολλὰ εἰσοδήματα καὶ μεγάλα πλούτη. Μετὰ τὸ τέλος τῶν σταυροφοριῶν, ἡ ἀδελφότης αὕτη συνεγωνεύθη μετὰ τοῦ τάγματος τοῦ Ἀγίου Μαυρικίου τῆς Σαβοΐας. Ἐντεῦθεν χρονολογεῖται τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Μαυρικίου καὶ Ἀγίου Λαζάρου, τοῦ ὁποίου ἡ πρασίνη ταινία κοσμεῖ σή-



μερον τὰ στήθη πολλῶν φιλευθέρων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης.

Τὸ τευτονικὸν τάγμα, ἰδρυθὲν τὸ 1190 ὑπὸ τινων εὐγενῶν τῆς Γερμανίας, εἶχαν ἐπίσης σκοπὸν νὰ προστατεύῃ τοὺς προσκυνητὰς καὶ τοὺς σταυροφόρους ἀνήκοντας εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο. Ἐφερον τὸν λευκὸν Σταυρὸν ἐπὶ μαύρου μανδύου, ἀλλὰ τὰ ταπεινὰ ταῦτα σημεῖα ἐδοξάσθησαν ἐξαιρέτως ἔνεκεν τοῦ Μαύρου Ἀετοῦ τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ προσθέσουν εἰς τὰ ὅπλα των καὶ τοῦ κρίνου τὸν ὁποῖον παρεχώρησεν εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ἕννατος. Ἰδρυθὲν εἰς Παλαιστίνην, εἰς τὸν καιρὸν τῶν σταυροφοριῶν, τὸ Τευτονικὸν τάγμα ἐμετοίκισε βραδύτερον εἰς Λιβονίαν. Τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ μεγαλεῖον χρονολογεῖται ἐκ τῆς ἐποχῆς τῆς καθιδρύσεως αὐτοῦ ὡς κυριαρχικῇ δυνάμει εἰς Μαριεμπούργον. Τὸ 1510 ὁ πρωτοστάτης αὐτοῦ ἐγένετο διαμαρτυρόμενος, οἱ δὲ καθολικοὶ ἱππῶται ἐδιώχθησαν ἐκ τῶν ἰδιακτησιῶν αὐτῶν. Καταργηθεῖσα τὸ 1809 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, ἡ καθίδρυσις αὕτη μετέβη εἰς Αὐστρίαν, ἔνθα ἀποτελεῖ σήμερον ἓν ἐκ τῶν αὐστριακῶν παρασῆμων.

Αἱ ἀδελφότητες λυσιτανικὴ καὶ ἰβηρικὴ ἐτράπησαν κατὰ τῶν Μαύρων. Ἡ ἀρχαιότερα χρονολογεῖται ἐκ τοῦ 1143, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν Πορτογάλλοι τινὲς εὐγενεῖς συνομολογήσαντες συμμαχίαν ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ξάρου, ἀπήλαυσαν παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου Β' ὡς διαμονὴν τὸν πύργον τοῦ Ἀβί, ἐξ οὗ ἔλαβον καὶ τὴν ἐπωνυμίαν «ἱππῶται τοῦ Ἀβί». Ἡ ἐταιρία αὕτη ἐτροποποιήθη τὸ 1709 προσλαβοῦσα τὸν τίτλον τάγμα τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας τῆς Πορτογαλλίας. Ἐρχονται κατόπιν, κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, τὰ τρία στρατιωτικὰ τάγματα τῆς Ἰσπανίας. Τὸ 1158 οἱ Μαῦροι τῆς Ἀνδαλουσίας εἶχον σκοπὸν νὰ προσβάλωσι τὴν Καλατράβαν, οἱ δὲ Ναῦται οἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν φρουρὰν ἐγκατέλειψαν αὐτήν, λέγοντες ὅτι τὸ φρούριον δὲν ἔδύνατο ν' ἀνθέξῃ. Ὁ βασι-

λεὺς τῆς Καστιλλίας ἀπελπισθεὶς ἐδνμοσίευσεν ὅτι ἤθελε δώσει τὴν πόλιν εἰς ὅντινα ἤθελε τὴν ὑπερασπισθῇ. Δύο μοναχοὶ τοῦ Σιτῶ παρεδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἤρχισαν νὰ στρατολογῶσι νεοσυλλέκτους. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ τάγματος τῆς Καλατράβας, τὸ ὁποῖον διεκρίθη εἰς τοὺς πολέμους κατὰ τῶν Μαύρων καὶ τὸ ὁποῖον προσηρτήθη εἰς τὸ στέμμα τῆς Ἰσπανίας ὑπὸ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ τὸ 1489. Τὸ τάγμα τοῦτο εἰσέτι ὑπάρχει.

Τὰ τάγματα τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου καὶ τῆς Ἀλκαντάρας ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ χρονολογοῦνται ἐκ τοῦ 12 αἰῶνος. Τὸ πρῶτον εἶναι σήμερον τὸ σπουδαιότερον τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς Ἰσπανίας.

Μετὰ τὴν παραδεχθεῖσαν κατάταξιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου τούτου, ἡ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ τοῦ θέματος ἡμῶν συμπεριλαμβάνει τὰ μεγάλα ἀριστοκρατικὰ τάγματα, ἐκεῖνα δηλαδή τὰ ὁποῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ εἰς τὰ ἐπισημότερα πρόσωπα.

Ἐξετάζοντες ἀκριβῶς βλέπομεν ὅτι δὲν ὑπάρχουσι σήμερον ἐν Εὐρώπῃ εἰμὴ ὀκτὼ μεγάλα τάγματα δυνάμενα νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς ὅλα τὰ ἱπποτικὰ τάγματα τοῦ κόσμου ὅλου. Εἶνε δὲ τὰ ἀκόλουθα.

Ἡ Περικνημὶς (Ἀγγλία).

Τὰ Σαραφείμ τῆς Σβεκίας.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Σαβοΐας.

Τὸ Χρυσοῦν Δέρας (Αὐστρία).

Ὁ Ἐλέφας τῆς Δανίας.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας τῆς Ρωσσίας.

Ὁ Μαῦρος Ἀετὸς τῆς Πρωσίας.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος τῆς Οὐγγαρίας.

Ὅλα τὰ τάγματα ταῦτα εἶναι ἀναντιρρήτως πρώτης τάξεως. Οὐχ ἥττον ὅμως καὶ μετ' ὅλην αὐτῶν τὴν λαμπρότητα, ἡ ἱστορία αὐτῶν δὲν παρέχει τι ἀξιοπαρατήρητον. Ἐν τούτοις ἔχουσι καὶ αὐτὰ τὴν παράδοσιν των, ἐπεὶδὴ σχηματίζουν κρῖνον σημαντικὸν τῆς ἀλύσεως ἧτις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ 1143 ἕως τοῦ 1875, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Νοτε-



κόμων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλὴμ μέχρι τοῦ τάγματος τῶν Κυριῶν, τὸ ὁποῖον ὁ σάχης τῆς Περσίας προσέφερεν εἰς τὰς ἡγεμονίδας ἃς ἐπεσκέπτετο ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ ταξιδίῳ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐξ ἄλλου μᾶς ὑποδεικνύουν πῶς εἰς σταυρὸς ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος παρήγαγε τὸν χρυσὸν, τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὸ σμάλτον τῶν ἡμερῶν μας, πῶς ὁ χρόνος καὶ ἡ πρόοδος βαθμηδὸν μᾶς ἐπροβίβασεν ἐκ τῶν σημάτων, ἅτινα ἔφερον οἱ ἀρχαῖοι ἰππότες, εἰς τὰ παράσημα, ἅτινα παριστάνουσι σήμερον τὴν δημοκρατικὴν ἀξίαν προσφερομένην ὡς δέλεαρ εἰς ὅντινα κατέχει τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα ὅπως τύχη τῶν ἐμβλημάτων τούτων.

Ἐκ τῶν μεγάλων ἱπποτικῶν καθιδρύσεων ἃς τίνας κατελογίσσαμεν, αἱ ἀρχαιότεραι εἶναι ἡ Περικνημὶς καὶ τὰ Σερασεῖμ. Τὰ παράσημα ταῦτα εἶναι δίδυμα, ἐπειδὴ ἀμφότερα ἐσυστήθησαν τὸ 1334. Ἀμφότερα χαίρουσι τῆς αὐτῆς ὑπολήψεως παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις. Ἐὰν δὲ τὸ τάγμα τῆς Περικνημίδος φημίζεται ὡς τὸ ἐνδοξότερον τῶν δύο, τοῦτο δὲν προέρχεται, ὡς λέγει ὁ Σέλδεν, διότι ὑπερτερεῖ ὡς πρὸς τὸ μεγαλεῖον, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν, ὅλων τῶν ταγμάτων τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διότι τῆς Ἀγγλίας οὕσης ἔθνους ἐμπορικωτέρου καὶ ἰσχυροτέρου τῆς Σβεκίας, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτὴν ἔχει φυσικῶς τῷ λόγῳ καὶ περισσύτερον γόητρον.

Ἐπεταὶ τὸ τάγμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1362. Τὸ Χρυσοῦν Δέρκς εἶναι τὸ τέταρτον ἐσυστήθη εἰς Βρούγην ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Καλοῦ, δούκους τῆς Βουργονίας, μετεδόθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Φλάνδρας, ἀκολούθως εἰς τὴν Αὐστρίαν, ὁπότεν ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Θ΄ς ἀπέκτησε τὴν κυριαρχίαν τῶν Κάτω Χερῶν. Ἐν τούτοις, ἡ Ἰσπανία μὴ θελήσασα νὰ συγκατανεύσῃ ν' ἀπολέσῃ τὸ προνόμιον τοῦτο, σιωπηλῶς συνεφωνήθη μετὰ διεξοδικὰς ἀμφισβητήσεις, ὅτι ἤθελεν ἀνήκει ἐκ συμφώνου εἰς τὰς δύο κυβερνήσεις.

Ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ τάγμα τοῦ Ἐλέφαντος ἐσυστήθη τὸ 1459. Τὰ χρονικὰ ἀναφέρουσιν ὅτι σταυροφόρου δανοῦ φονεύ-

σαντος ἐλέφαντά τινα εἰς Παλαιστίνην, ὁ Κανούτ 5'. βασιλεὺς τῆς Δανίας, καθιέρωσε τὸ τάγμα τοῦ Ἐλέφαντος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κατορθώματος τούτου. Πλὴν οἱ χρονογράφοι τῆς ἱπποσύνης δὲν παραδέχονται τὸ γεγονὸς τοῦτο· κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν τὸ τάγμα τοῦ Ἐλέφαντος χρονολογεῖται μόνον ἀπὸ τοῦ 1478.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας τῆς Ῥωσσίας καὶ ὁ Μαῦρος Ἀετὸς τῆς Πρωσσίας εἶναι νεώτερα. Τὸ πρῶτον ἐσυστήθη ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου τὸ 1698, τὸ δὲ δεύτερον τὸ 1704 κατὰ τὴν στέψιν τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Πρωσσίας.

Τὸ τάγμα τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἐν Οὐγγαρίᾳ, τὸ ὁποῖον εἶναι νεώτερον, χρεωστεῖ τὴν καθίδρυσίν του εἰς τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν. Ἐκτὸς τῶν ἐνδόξων τούτων παρασήμων ὑπάρχουσι καὶ τίνα ἄλλα τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν εἶναι ἄξια σεβασμοῦ καὶ ἐνθυμήσεως. Εἶνε δὲ τὰ ἑξῆς.

Τὸ τάγμα τοῦ ἁγίου Οὐμβέρτου τῆς Βιουαρίας ὅπερ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1444. Εἰς Γαλλίαν « τὰ τάγματα τοῦ Βασιλέως » ἅτινα μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν καταργήθησαν, δηλαδή τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ, ἱδρυθὲν ὑπὸ Λουδοβίκου ια'. — τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὑπὸ Ἑρρίκου γ'. καὶ τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου ὑπὸ Λουδοβίκου ιδ'. — Τὸ τάγμα τοῦ Δανεβρὸγ τῆς Δανίας. Τὸ τάγμα τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τῆς παραδόσεως σημαίας τινὸς θαυμασίως πεσοῦσης ἐξ οὐρανοῦ τὸ 1219 ἐν τῷ μέσῳ μάχης ἣν ἐνίκησαν οἱ Δανοί. — Τὸ Ἰσπανικὸν τάγμα τῆς Μοντέζης καὶ τοῦ Χριστοῦ τῆς Πορτογαλλίας ἅτινα ἀντικατέστησαν τὸ τάγμα τῶν Ναῦτῶν καταργηθὲν τὸ 1315. — Ὁ Λευκὸς Ἀετὸς τῆς Πολωνίας. — Τὸ τάγμα τοῦ Λουτροῦ ἐν Ἀγγλίᾳ συστήθη ὑπὸ Ἑρρίκου ζ'. τὸ 1399.

Ὑπάρχουσιν εἰσέτι καὶ ἄλλα παράσημα ἀπλῶς διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς, καθὼς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ῥωσσίας καὶ ὁ ἀγγλικὸς Σταυρὸς τῆς Βικτωρίας ἅτινα ἔχουσιν ἰδιαιτέραν ἀξίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέων-



ται με τὴν πληθὺν τῶν ταινιῶν αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν τρίτην κατηγορίαν.

Ἡ τρίτη κατηγορία συμπεριλαμβάνει ἀριθμὸν τινα παρασῆμων ὅστις ἀμφιταλαντεύεται μεταξὺ 120 καὶ 140. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν προσδιορίσωμεν δι' ἀπολύτου τρόπου, διότι μεταβάλλεται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἕνεκεν τῆς δημιουργίας ἢ ἐλαττώσεως νέων ταγμάτων. Ὁ μόνος ἀκριβὴς κατάλογος ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δημοσιεύει κατ' ἔτος ἡ Ἐπετηρὶς τοῦ Γόιθα. Ὁ παρὼν κατάλογος μᾶς διδάσκει ὅτι ὑπάρχουσι τεσσαράκοντα τρία ἔθνη ἅτινα ἔχουσι παράσημα 33 ἐν Εὐρώπῃ, 4 ἐν Ἀμερικῇ, 5 ἐν Ἀσίᾳ καὶ 1 ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Αἱ τεσσαράκοντα τρεῖς αὗται χώραι κατέχουσι 138 παράσημα, ἐκτὸς τῶν μεταλλίων παντὸς εἴδους καὶ τῶν ἀναμνηστικῶν σταυρῶν. Τὰ 138 ταῦτα παράσημα τὰ ὅποια ἰσχύουσι σήμερον, καριστάνουσι σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ ὀλικοῦ ποσοῦ ἐκείνων ἅτινα ὑπῆρξαν ἄλλοτε καὶ τὰ ὅποια ἐσυμποσοῦντο εἰς 260 περίπου, δηλαδὴ 120 ἐξηλείφθησαν καὶ δὲν ἰσχύουσι πλέον.

Ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη ἐπολλαπλασίασαν τὰ παράσημά των ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ, τῆς ἰσχύος ἢ τῆς ἀλαζονείας αὐτῶν· μόνον ἡ Γαλλία περιορίσθη εἰς τὸ τάγμα τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἐθνη τινὰ ἐδημιούργησαν μάλιστα εἰδικὰ παράσημα διὰ τὰς κυρίας, πλὴν ἡ Γαλλία, ὁ τόπος τῆς γυναικαρεσκείας, δὲν ἠκολούθησε τὸ πρᾶδειγμα τοῦτο. Ἐὰν Γαλλίς τις διακριθῇ ἀπονέμεται αὐτῇ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἐκαστον ἔθνος κάμνει χρῆσιν τῶν παρασῆμων κατ' ἴδιον αὐτοῦ τρόπον. Ὁ Ἰταλὸς δὲν φέρει οὐδὲν σημεῖον ἐπὶ τοῦ φορέματος αὐτοῦ, πλὴν λαμβάνει τὸν τίτλον τοῦ ἱππότης ἢ ταξιάρχου. Ὁ Ἰσπανὸς καὶ ὁ Γάλλος φέρουσιν ἐπὶ τῆς κορυφοδόχης βρόδσχημον κόσμημα ἀνάλογον τοῦ βαθμοῦ των, χωρὶς νὰ λάβωσι οὐδένα τίτλον. Οἱ Γερμανοὶ φέρουσι τὸ παράσημον μόνον εἰς τὰς δημοσίας τελετάς. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσοι εἶναι μεγαλόσταυροι καὶ ταξιάρχαι τιτλο-

φοροῦνται διὰ τῆς λέξεως « Sir » καὶ, καθὼς ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ τίτλος αὐτῶν μεταβαίνει εἰς τὰς γυναῖκας αἵτινες τιτλοφοροῦνται διὰ τῆς λέξεως « Lady ». Πλὴν ὅλα τὰ καθεάστα ταῦτα εἶναι καθαρῶς τοπικά. Τὸ διεθνὲς στοιχεῖον τοῦ ζητήματος δὲν φαίνεται εἰμὴ ὁπότεν παρατηρῇ τις τὴν χρῆσιν τῶν παρασῆμων ἐκτὸς τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσιν. Ἡ χρῆσις αὕτη ὁσημέραι ἐκτείνεται. Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι περίπου 8000 ξένα παράσημα, ἐνῷ ἀπεναντίας 4,000 μὴ γάλλοι ἐτίμηθησαν διὰ τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ὑπολογίζουν ὅτι, συμπεριλαμβανομένας ὅλων τῶν ταγμάτων, ὑπάρχουσιν ἐν ἐνεργείᾳ 55,000 παράσημα παντὸς βαθμοῦ διανεμηθέντα ἐκτὸς τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουσιν.

Ὁ σημαντικὸς οὗτος ἀριθμὸς εἶναι ἀποδείξις τῆς ἀναπτύξεως ἣν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἔλαβον αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἐντούτοις ἀναφέρεται τὸ ζήτημα ποίας ἐκδουλεύσεις προσέφερον εἰς ξένας κυβερνήσεις 55,000 ἄτομα ὅπως λάβωσιν ἀμοιβὴν τινα; Γνωρίζομεν ὅτι μέγας ἀριθμὸς τῶν παρασῆμων τούτων, προπάντων ὅσα εἶναι πρώτης τάξεως, δίδονται ἕνεκεν τοπικῆς ἐθιμοταξίας εἰς τοὺς διπλωμάτας καὶ στρατηγούς· ἀλλὰ τὰ τρία τέταρτα εἶναι ἀπλοὶ σταυροὶ ἱπποτῶν οἵτινες πρεχωρήθησαν χάριν εὐγνωμοσύνης πραγματικῶν ἢ φανταστικῶν ἐκδουλεύσεων. Ὁ ἀριθμὸς τῆς τελευταίας ταύτης κατηγορίας εἶναι πραγματικῶς δυσχερὴς. Ἀκριβὴς ἔρευνα ἐπὶ τῶν αἰτιῶν διὰ τὰς ὁποίας ἀπενεμήθησαν τοσαῦτα ἀμοιβὰ ἔθνη καὶ ἡ διεθνὴς, ἥθελεν ἐπιφέρει περιέργους ἀνακαλύψεις. Διηγοῦνται ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μύρια ἀνέκδοτα, τὰ μὲν ἁγρεῖα, τὰ δὲ σοβαρά.

Ὁ μέγας Ναπολέων, ἐπιθεωρῶν ἡμέραν τινὰ τοὺς παλαιοὺς αὐτοῦ στρατιώτας, παρατηρεῖ ἐπίλεκτον μονόχερα, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὁποίου δὲν ἔλαμπεν οὐδὲν παράσημον.

« Ποῦ ἔχσας τὸν βραχίονά σου; τὴν ἐρωτᾷ



- Εἰς Ὅστερλιτζ, Μεγαλειότατε.
- Καὶ δὲν ἀντημείφθης;
- Ὅχι, Μεγαλειότατε, μ' ἐλθσμόνησαν.
- Ἴδου λάβε τὸν σταυρὸν μου, σὲ ὀνομάζω ἱππότην.»

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀφήρησε τὸ παράσημόν του τὸ ὁποῖον ἔδωσε πάραυτα εἰς τὸν ἐπίλεκτον.

« Ἄ! ἐπανελάβεν ὁ γέρον στρατιώτης. Ἡ Α. Μ. μὲ ὀνομάζει ἱππότην διότι ἀπώλεσα τὸν ἕνα βραχίονα. Τί θέλετε πράξει ἐὰν εἶχον χάσει ἀμφοτέρους;

— Ἦθελον σὲ ὀνομάσει ἀξιωματικόν. »

Πάραυτα ὁ ἐπίλεκτος σύρει τὸ ξίφος του καὶ προσπαθεῖ νὰ κόψῃ τὸν βραχίονά του!

Ἡ ἀνάγκη τῶν σταυρῶν καὶ ταινιῶν διεδόθη εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ κόσμου. Αἱ μεσημβριναὶ δημοκρατίαι τῆς Ἀμερικῆς καὶ αἱ Ἀσιατικαὶ μοναρχίαι παρεδέχθησαν ἐκ συμφώνου τὸ μέσον τοῦτο δι' οὗ ἐκφράζουσι τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν εὐγένειαν αὐτῶν. Βεβαιοῦσιν ὅτι ἐν Σουδάν ὑπάρχουσι δύο τάγματα ὀνομαζόμενα ὁ Φοίνιξ καὶ ὁ Δέιτης ἅτινα θεωροῦνται ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὡς αἱ ὑψηλότεραι διακρίσεις εἰς τὰς ὁποίας θνητὸς τις δύναται νὰ φθάσῃ.

Ἐνῶ τὸ τυπικόν, ἡ ἐθιμοταξία, τὰ διπλωματικὰ προνόμια καὶ ἄλλα ἔχνη τοῦ παρελθόντος τείνουσι νὰ ἐξαλειφθῶσιν, ἡ μαγία τῶν παρασῆμων ἀπεναντίας αὐξάνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Ἡ ματαιότης αὕτη εἶναι ἐπίσης ἀλλόκοτος ὡς αἱ ἄλλαι. Νομίζουσιν αὐτὴν πρόοδον ὡς δὴθεν ὑποθάλλουσιν τὰς εἰρηνικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν λαῶν. Ἀλλ' εἶναι πραγματικῶς πρόοδος; Δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ βεβαιώσωμεν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ὁποῖον διάστημα διαπεπορευμένον ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ λευκοῦ Σταυροῦ τῶν ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλὴμ! Ἐὰν ὁ *Williers de l'Isle Adam* ἢ ὁ *Λαβαλὲτ* ἐπανήρχοντο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, τί ἤθελον εἰπεῖ βλέποντες τὴν ἡμισέληνον λάμπουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους ἐνὸς χριστιανοῦ;

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Κ.

## ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ.

Τὸ Βελιγράδιον κεῖται εἰς τὴν συρροὴν τοῦ Σάβα καὶ τοῦ Δουνάβεως, τὸ δὲ ἄξιον λόγου φρούριόν του εὑρηται ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄροπέδιου, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ συνενοῦνται οἱ δύο οὔτοι μεγάλοι ποταμοί. Ἡ ὀθωμανικὴ συνοικία, ἡ νῦν ἔρημος, ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, ἡ δὲ σερβικὴ πόλις, τὸ Βελιγράδιον, ἥτις ἀνηγέρθη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σάβα, ἔχει μεγάλην ἑκτασιν καὶ πληθυσμὸν 26770 κατοίκους (α).

Ὁ κατὰ πρῶτον ἐπισκεπτόμενος τὸ Βελιγράδιον ἀμέσως αἰσθάνεται ὅτι εὕρισκεται εἰς τὴν Ἀνατολήν, διότι τὰ πάντα ἔχουσι χροιάν ἀνατολικήν. Αἱ οἰκίαι εἰσὶ χαμηλαί, ἄνευ ῥυθμοῦ, καὶ εἰσὶ κεκαλυμμέναι ἀπὸ κεράμους, ἐνιαχοῦ δὲ βλέπει τις τὴν ἐκ ψευδαργύρου ὀροφὴν μιναρὲ. Εἰς ἕκαστον βῆμα παρατηρεῖ τις πρόσωπα, ἐνδυμασίας καὶ πραγματείας ἀγνώστους καὶ ἀκούει ἤχους ἐπίσης ἀγνώστους. Ἡ πρόσοψις τῶν οἰκιῶν τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου συνίσταται ἀπὸ ἑνὸς μέγα παράθυρον ἢ μᾶλλον παραθυρόφυλλον, ἀνοιγόμενον μὲν τὴν ἡμέραν καὶ χρησιμεῖον ὡς τεχνόσημον, κλεινόν δὲ τὴν νύκτα. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ὁ τεχνίτης ἐργάζεται ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ δημοσίου· εὑρηνται δὲ ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Αἴμου καὶ ὀλοκλήρου ἔτι τῆς Εὐρώπης.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀπαντωμένων εἰσὶ Σέρβοι, φέροντες τὴν πρωτότυπον ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν των καὶ καλύμματα (φέσια) ἢ μαῦρα σουμπὰς (καλύμματα διφθερωμένα)· ὑπάρχουσι δὲ καὶ Σέρβοι τοῦ Βανάτου (Αὐστρίας), φέροντες πῖλους. Οἱ Βόσνιοι φέρουσιν ἐρυθρόχροα *σαρίκια*.

Συγχρόνως βλέπει τις τοὺς ὑπερηφάνως

(α) Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐγράφη πέρυσιν ὑπὸ διασήμεου Τσέλου συγγραφέως, τοῦ Γίρετσικ, καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὴν τσεκικὴν ἐφημερίδα Ὁ σ β ἔ τ α, ἐξ ἧς μετέφρασεν ἡ Βρετανικὴ Ἐπιθεώρησις (φυλλάδιον Αὐγούστου 1876· ἐξ αὐτῆς δὲ ἐρανιζόμεθα τὰ οὐσιωδέστερα.